

Érkezés

Pénteken a szomorkásan csöpörésző esőben indultunk el a Bakonyba, meglehetősen kis csapattal. 2 kocsiba szétszórva Ryan, Gézja, Drogos, Hepe, Csibe, valamint szomat esti csatlakozással Bongyi az összlétszám. Részünkről változatos kereoki/headbang attrakciókkal színesített műsorral készültünk a hosszú útra Hepe KITT (tudjátok, Knight Rider) autójában. A széles skálát lefedő repertoárban megfért egymás mellett a pihe-puha swing, a halandszász Hair és a töttöröttő-stílusban előadott Rákóczi-induló is. Késő este érkeztünk meg a Kab-hegyi BABESZ kutatóházba. Ezt az überretro ex-katonai létesítményt az adótornyok között a Gézja által félig-meddig életre keltett tűz sűrű füstje tette romantikussá kívülről, belülről pedig a brutyó-fokon működő központifűtés varázsolta barátságossá a fémkeretes katonai ágyakkal és fosbarna takarókkal berendezett kis szobákat. A konyhai részben egy sajátos keverék, az új életre kelt zombihús és a szagok elűzésére kikészített ecet kozmikus illatházasítása uralta a terepet. Mindezek ellenére – vagy éppen ezek miatt – könnyedén belaktuk a terepet, majd laza tábortüzes csoportélet után (ez főleg a tűz körüli futkosást jelenti a tömör fustoszlopot kerülgetve) dunsztba vágtuk magunkat másnapra.

Csak egy kis szalonnát még

Szombaton reggel 10 óra magasságában érkeztek meg kísérőink – és házigazdáink egyben –, akik aranyosan megajándékoztak bennünket egy-egy BABESZ-os pólóval, és elnavigáltak bennünket az első barlanghoz, ami az Öreg-köves-víznyelő. Ekkor kezdett el esni az eső, felváltva az addig is félgőzzel somolygó napot. Amúgy a Kab-hegyi bazaltkarszton (ami részben zárt karszt) sok-sok ma is aktív, de kisebb víznyelőbarlang található, amelyek a bazalton összegyűlő vizet vezetik el a titokzatos és reménykeltő mélységekbe. Kab-hegy egyik gyöngyszeme ez a 350 m hosszú, 55 m mély bontott barlang, amibe 12 betongyűrűből álló „kúton” keresztül lehet bejutni. Jelenleg is kutatás alatt áll. Itt én, aki a Csibe vagyok, bepánikoltam a kút alján és szégyenszemre visszafordultam, de később megnyugtattak, hogy jobban jártam, mert kissé szűkös volt odabenn. A túrázók szidták a dágványos részeket (páran megmerítkeztek benne) és felverték pár denevért is. Az egyik rászállt a Drogos combjára, aki ettől annyira megrettent, hogy csak annyit bírt mondani (2 reszketés közben): vedd le, vedd le! Én ezidő alatt fenn sétálgattam az erdőben, amíg visszaértek a többiek. Vizes cuccok le, tiszta ruha fel, mert így nem lehet beszállni a Hepe kocsijába! Elhelyezkedünk, csak a lábujjak érintik a földet. Azán vissza az egész, mert a kocsikulcs az esőkabátom zsebében maradt, amit betuszkoltam a zsákomba, arra meg a többiek zsákja került :) A kis köljáték után irány a következő lik, a Baglyas-I-víznyelő. A barlang előtt egy gyors cigi-sör-cigi szünet, Drogos fogvacogva bevágott egy rúd szalonnát csak úgy magában, a helyiek el is nevezték bicskás parasztnak, pedig még gumicsímma sem volt rajta. A Drogos azé fázott oly nagyon, hogy még a füle is belerezgett, mert a műnyulát a Gézára adta, aki hiányosan pakolt össze a túrára :) A Baglyas amúgy 143 m hosszú, 30 m mély. A beszállás egy csecse kútkáván keresztül lehetséges talpalávaló lépésekkel, és ezzel minden szépet elmondtam a barlangról. Utána szűkös átbújások sora következik kisebb termecskékkel (sajnos térképet nem lehet fellelni a neten róla). Az első fennakadás egy kisebb üregbe nyíló függőleges átbújás volt, ahol a Drogos megpróbált a segítségként benn lévő kötél csomójára ráereszkedni (mert nem látta a lépést, amire érkeznie kellett volna), de az meglógott alóla, és kisével érkezett a kb. 2 m-es mélységbe, amit a szűk átbújáson fennakadó sisak tompított. Ezt felülről nézni is borzalmas

volt, de szerencsére az ilyedség nagyobb volt, mint a baj, így én is lecuppantam a nekem túlságosan is testhezálló likon, és gebődtünk tovább a kuszodában. A végén egy nagyobb teremben kötöttünk ki, ahol egy helyes kis cseppkő-óvodát és néhány szunyókáló denevért is megcsodálhattunk. Visszafelé egy kicsit már nehezebben mozogtam, az overall is inkább csak hátráltatott (pedig Wroom) azzal, hogy helyre kis hurkákba állt össze a pocaktájon, amitől a fejemet csak leszegett állal tudtam tartani, de a többiek verbális segítségével csak visszazuszkodtam magam a felszínre. Ez mindenki másnak gond nélkül ment. A helyi erők amúgy nagyon kedvesek és segítőkészek, még egy pár gumicsízmit is kaptam tőlük ajándékba (ezt még a ház előtt rituálisan körbemetéltünk). A felszínen páran begázoltunk az út túloldalán lévő csalitosba meglesni az ott megbújó likat is, de csak úgy tessék-lássék módra. Eddigre borzalmas hideg kerekedett, az indulást nem kellett siettetni. Elbúcsúztunk túravzetőinktől, majd Hepe félinformációinak bedőlve még megnéztük a közeli Macska-lik bejáratát, ami véletlenül épp egy geoláda mellett volt, visszafelé holdfénynél caplattunk 813 métert. Persze nem maradt el a srácok csesztetése sem, amit a Bítülsz zenei formáció dalainak ordenálé-freestyle-ban előadott műsorával értünk el. 7 körül még felszedtük a Bongyit a buszmegállóból, aki egy vizsgáról érkezett egy üveg zsírral és egy adag szalonna-hagyma kombóval. Kicsit várnia kellett a sötétben a puszta kellős közepén, addigis szóval tartottuk őt a kihangosított telefonon, hadd melengesse át a csoportból áradó gyengéden infantilis szellemiség, aztán együtt vacsiztunk békében, szeretetben, vidámságban. Este 10 körül megpróbáltuk beszerezni a társalgóban lévő csillárkampót (?) társmentés céljából, de a helyhiány végett mégis a ház előtti fák egyikén kötöttek ki a lelkes kötelezők. A forraltbor és a sör is fogyott rendesen a fogvacogató hidegben.

Békák a bag-ben

Vasárnap 7 órákkor keltünk – ami igen nagy teljesítménynek számít –, mert még össze kellett húzni a kérést indulás előtt. Szébb lett, mint új korában, összehangolt csapatmunka volt. Jó hangulatban indultunk támadni a hegyet. Hogy-hogy nem, épp volt egy geoláda útközben, amit megnézhattunk, meg egy tó is, csak úgy. Valaki „véletlenül” lezárt pár sorompót az úton, de szemethúnytunk felette, irány a Bújó-lik, a 176 m hosszú, 40 m mély víznyelő. Impozáns bejárat, egy kellemes kis travi lefelé az avarral és fatörmelékekkel telehintett szádában, majd egy könyökcső alakú átbújás következik, amit rögtön megjegyeztem magamnak, hogy kifelé itt biz szuszogni fogok. A Felfedező-folyosóban jól jöttek a térdvédők, és az iskolában sokat gyakorolt négykézlás póz, ekkor külön éreztem az előzőnap begyűjtött foltok mindegyikét a bőrömnön (ami nem kevés). A váróteremben itt is várt ránk néhány denevér. A Gomba-folyosó kifogott rajtam, szelektálódott, pedig ezután jött csak a barlang java. Kifelé jövet Drogos talált egy békát, amit el is mentett a kisbag-be, visszaérve a váróterembe pedig Bongyi még egy ugrancsot begyűjtött, ami ráadásul lesikította a fejét :), de végül ő is bekerült a tasiba. Visszafelé pedig jól megszívattam mindenkit a könyökcsőben, mert pont a kényes pillanatban elakadt a csipejem és nem tudtam felállni. Géjza minden jóindulatát beleadva adogatta fel a kezembe a jobbnál jobb „lépéseket”, és csicssergett nekem válogatott szenyaságokat, hátha ezzel meggyorsítja a kijutásom :) Végül persze kifulladásra a vergődéstől újra megpillanthattam a napot. Egy gyors ebédszünet után átgurultunk a Zsófiapusztai-víznyelőhöz. Megint fogvacogató hideg, 1 körül értünk a 177 m hosszú, és 35 m mély üreghez. Én kinnmaradtam a jó meleg kocsiban :), addig takarítottam a műszerfalat, átöltöztem és olvadoztam. Alig egy óra múlva vissza is tért a csapat, és még egy eltévedés is belefért nekik :) A csomagok elrendezése után egy ad hoc programot is beiktattunk, ezt is Hepe sugallta nekünk, de persze nem az ott lévő geoláda miatt :) Az úrkúti őskarsztot (őskarc) néztük meg, ami igen szép, ezért elidőztünk egy

Írta: Csibe

2009. december 08. kedd, 15:36 -

kicsit. Majd a közeli kocsmában gyülekeztünk, amit megtámadott valami búval bélelt kórság, ami ránk is átragadt, miután megtudtuk, mennyi az útiköltség. Ej, Hepe!

Ne nézz vissza

A kocsmá előtt aztán elváltak útjaink. Itt jönne egy montázs, ahol mindenki ölelkezik, fogadkozik, hogy majd ír és soha nem felejt, de mi gyorsan lerendeztük a búcsúzkodást, két kocsira oszlottunk és az egyikkel gurultunk Sólóra a házkulccsal. Itt jelzett a GPS, hopp, egy újabb láda :), de ezt már csak hárman kerestük fel, közben megtekintettük a holdfénynél Szent István király 13 méteres kardját a sólyi dombtetőn. Hazafelé viszont elmaradt a betervezett „autós after party”, mert beszunyáltunk a kocsihoz, és a szép emlékeken csámcsogva, kicsiket horkantva cseppentünk bele ismét a pesti nyüzsgésbe olyan 10 óra tájt, máris a következő túrát tervezgetve.

By Csibe